

smá lof kofa áfarir við hana. Tím var skert, en engja
allgöðu niðu undan kokinu í Valvadalnum.

It beruskværum mínum bjó þas mǫðaldra^{þom} Kristín að nafni
ísamt uppkomnum kyri Tímboaga Tímssyri. Daufleg hlýfus
visti að hafa verið þarna í kokinu, enda unni tímboagi illa
þaga hag sínum þas. Þótti þenn ma á hann þunglyndi og
hugsýki. Þróuðust með þ. honum iþkast sjúklegar hugmyndir,
þen síðan fylgdu honum allt til efiloka. Þdal innale þeirra
var það að hann væri tígim^{bo} þosim maðru, en ekki kokungs-
þonar. Þagðist honum sjálfum^{þvo} frá að hann væri þrauskur
þerins. Þlefu þróusku keisarahljónum allt þinu verið á þkenri-
þiglingu á lykrisnekleju þinni ísamt kyri þinum, þerinsinum
Þonafarða. Þlefu þrau á þektari þerð þinni þomíð við á
Þhálmum og þengid þas í land til að þkæða þig^{þu}. Þas þerinsim
að þjálþögðu í þos með þeim. En rí skedi óþafsið. Úk ús
þokumí þom ein þerleg voru þen greip þinu unga þerins og
þvarf með hann inn í mǫðdinnna þokuma, áðu en keisara-
þjónum og þygdablið þeirra þugi mækkud að gerð. Og norris
þen ræði þerins þinum var engin ómud en Kristín í Þrauskóði
Þhugsýki Tímboaga og sjúklegar hugmyndis þans um aðalþorin
uppruma þinu, unnu til þess, að hann lagði þas, og þáfuvel
þalam, á þerlingu mǫðus þina. Þékk þerling skert við hann
ráðið, og yþingaf hann þrau og Þrauskóð að fullu og öllu.
Þyost mun hann þafa dvalið á þererts þekrinu Þanduesi,
en síðan komst hann á flakk og fór víða um. Til Þaup-
mannahafna komst hann, en þve þugi þanns þefur dvalið

þas er mér ekki kunnugt. Hann var mjög hreykinn af þessari kaupmannahættu þess kinnu, og sagði svo frá að hann hefði boðað hjá ^{Dauði} kóngi. Þegar hann var spurður að því hvað hann hefði fengið að boða hjá kóngi, svaraði hann því til, að hann f hefði fengið slátt og ýmislegt fleira. Auk þess að boða með Danakonungi hlóðadísk honum þá heidd að fá að boða með Helga Englandskonungi á Raufarhafu, en ekki heyrði ég þess getið hvað mátt hefði verið á boðum þess.

Éflis margra ára ^{kom} úlivið ^{þess} Tímabogi afne til fæðinga- sveitar kinnu. Þennilegar virðir mér að hann hafi verið bændur heim, af því að hann hafi átt þas sveitfiski.

Sveitarstjórnin kom honum í fyrstu fyrir hjá bændum í sveitinni, en hann virði illa virðinni og var ófús til verka. Einnis lengst mun hann hafa dvalið á Eidi hjá Gunnlaugi Þórnassyni bónda þas. Áð lokum var honum fengið virði á gíslhúsinu á Þórshöfu, svo sem áður er frá sagt, og undir ^{þess} þas seb.

Þórnir prins kom mér fyrir kynið sem andlega biladur vesalungu, fátíðslinu, óáskilinu og meintaus. Hann var allþaf hreinn og þokkalega til fara. Þrústigninni gleymdi hann aldrei, sta virðuleika sínum, og viðhorf hans til manna fór mjög afri því hvernig ennu úvörpudu hann. Þannig dáði hann mjög sína Pál Þórnsson á Svalbarði, sem seuf hafði honum bréf með ulauáskriflini: Herra prins Þórnassonli. Þáðóleantson Þórshöfu. Þeikninga frá Örum og Wulfs vesalun vildi hann ekki kammast ^{við} af því að ulauáskriflini

var: Tímbozi Tímsson þors höfu. Endaleik Þóru farins
urðu þau að hann týndist að velraslugi í hriðarveðri.
Famsthamu eigi hvernig sem leitað var. Vorð eflis
farnst lík hans inni á Brekkuhæði við svá kláðuvaru
sem neful var Selvaru, og er rétt fyrir þau fjallsbrúnni
leind upps af Yfri-Brekkum þar sem ég er fæddur og
upfosturinn.

Halldís Laxness telur Þóru þóru Kapólesubou verða
úti á heimleið til Kristínuas móður sinnar í Hraunköli
Sí hugdetta skáldsins er mjög sýðill, og jafnvel bjarna
berni leg. Ef til vill hefur, er feigðin kallandi, álagahamur
geðveitunnar fallið af honum. Þris sem líðið höfu frá
þvi þann yfir gaf Hraunköli voru týnd og bróllum
gefir, og nú var þann á heimleið til mömmu gömlu í
Hraunköli. Þó vissu er skadurinn, sem þann varð úti
á ehki í tímum þors höfu-Hraunköli, en hafi verið
hvöss norðanstrauði, sem líklegt er, gaf þann þafa
brakisk undan vedrum og borði af réttu leið.

Eflis brottför Tímboza frá Hraunköli bjó Kristín þess
í nokkur áð alen. Hafi Þris þrisinn var ein þis og
þáinnar þisinn. Heyjandi þis ein þanda þisandi þisinn,
en hefur þjálfsagð feigð ein þverja að skad þis vágrömmun^{um}
þisinn. Þveitarþjórnin mun einnig þafa líðið til með þis,
og líðið þyflja til þis þis þis og aðra vandþyflja.
Ég minnist þess k. d. að ég fékk eitt þis að þis með
Guðmundi þris þis þisinn, sem þendur var með þess

og sleða úr í Landanes til þess fara kerlingu töðu
handa kinni. Í Landanesi voru töðubaggas láknis
á sleðum og fórum við biðan með skid uppí Hraunkol,
og forðum kerlingu. Hinn tók skkur vel og vildi auðgjáa-
lega vel til skkas gera. Mau ég að hinn þús fyrir skkur
einu hvers konar grauk í allsköm skál og spæni með.
Mís virðisk þetta samhröringus af baumum og skyskroru
og leitir graukna þá heldur skryðlegur, og vildi etki
í þa hann. Eru Gudmundu bróðir minn gerði honum
vokkur skil fyrir kurt eisis bakin. Heldur farnisk mis
kerling forufaleg og vísklegk allk í kringum hann í
leðskafu kirt umu.

Það mun hafa verið kamsigulegt álik sveitarstjórnar
og almennings að sviðkunlegk og sviðurkvaun^{legk} væri
að láta kerlingu hrasl eina í kolinn laugk frá öðrum
bojum. Vildi sveitarstjórnin flýja hann til þorshafnar,
en kerling aftók og sat kyrr.

Þó lokum kom þó að því að sveitarstjórnin ákvað að
taka hann upp, og ákváðu yfirvöldin þrefundag til þess.
Fadur minn var beðinn að lána vinnumannu með hestk
og sleða til fararinnar, og fékk ég að fara með honum.
Þetta mun hafa verið á úrmanum, og ágott hestfóri^{var} og
sleðaferi. Við hefðum sem leið liggur að Hraunkoli. Þangað
kom einnig Oddur bóndi Þjarnarson a^{falli} Lauganesbænd
með hestk og sleða, og svo komu laubriðandi Snobjörn
Amuljónsson verblunarstjóri, Oddviri hreppstjóri, og Jóhann

Gumblaugsæsu hreppsbjóri. Þeir Snabjörn og Jóhann fóru upp á badstofuflofð til þess að koma við kerlingu, en við hinar hildum okkur undir palli á meðan. Þar hafði kerling kúna og einhverjar kindur, semilega hrið og gæmliuga. Ekki mun þeim höfðingjunum hafa þótt þessum þarna góður, því að ég minnst þess að þeir reyktu úkafl bádís hris. Snabjörn mun hafa þelið á kassa eða kofforki, en Jóhann sat á mjög hróslegum kjaffasól. Þar slób-
salar ekki annað en nokkris lélegis svorisspalló.
Allt í einu heyrðum við, sem ríðri vorum, dykt miteins. Hófu böndin í slóðum slíkvað og Jóhann hreppsbjóri fallið endi langur í gólfid. Hrósuðum við hvaspi yfir því að hann skyldi þó ekki hafa komið ofan í gegnum sjálfan badstofuflofð, sem var fundu hróslegur. Þá tókum ^{um} ^{ekki} ^{velknu} ¹⁰⁰⁷ samkomubag við kerlingu um brottflurmingim. Flyttu þeir þér frá ofan Snabjörn og Jóhann, tóku herka sína og ríðu heim. Við hinar fórum nú upp á loft til Kristínas. Karlana laugadi í kaffi, og tók vinnu madur föðus míns að þér að búa það til því að hann hafði verið skírku-
kolakur. Kaffid var fljóllega tilbúið. Kerling tók þó af sykurstofasi undan kodda sínum. Þá var all velknu og ekki með sínum rétta líf, en karbarnis þó hiru ekki um það, en hjuggu íð hönum þykki til að hafa með kaffinu. Þvo var ~~kaff~~ sjóðheitt kaffid drukkið, en ekki man ég hvort nokkur braud var með. Síðan var tekið til íspilltra málaanna að búa á bletum. Kyrim var bundin niður á annan

kleðarnum, en kerlingu og búið vandlega um hana með
heypoknum og ábsertum, en kerling og búsíð hennar
var láru á hinni kleðarnum. Sindurinn mun Odður í Telli
hafa tekið til sín í bakaleidinni. Ferðin til Fróshafnar
gekk ágætlega. Kristinn frá Hraunholti var til bráðabirgða
komið fyrir í tímberkiss, sem "Drum & Wulfs" verðum átti.
Scinna var gerð hunda henni losfæðing og bjó hún
í henni til dauðadags.